

ספרי' — אוצר החסידים — ליובאוויטש

קובץ
שלשלת האור

שער
עשרים ושנים

היכל
שלישי

מאמר
להביז כללות הפרצופים

מכ"ק אדמו"ר הזקן

הרב רבי שניאור זלמן מליאדי

(בעל התניא והשו"ע)

יצוקללה"ה נבג"מ זי"ע

יוצא לאור בפעם הראשונה מכתבי"ד

על ידי מערכת
„אוצר החסידים“

ברוקלין, נ.י.

770 איסטערן פארקוויי

שנת חמשת אלפים שבע מאות שבעים וארבע לבריאה

LEHOVIN KLOLUS HAPARTZUFIM

Copyright © 2013

by

KEHOT PUBLICATION SOCIETY

770 Eastern Parkway / Brooklyn, New York 11213

Tel. (718) 774-4000 / Fax 774-2718

editor@kehot.com

Order Department:

291 Kingston Avenue / Brooklyn, New York 11213

(718) 778-0226 / Fax 778-4148

www.kehot.com

The Kehot logo is a trademark of Merkos L'Inyonei Chinuch.

All rights reserved.

Printed in the United States of America

פתח דבר

לקראת חג הגאולה י"ט כסלו הבעל"ט, הננו מוציאים לאור את המאמר ד"ה „להבין ענין הפרצופים“, מאת כ"ק אדמו"ר הזקן.

המאמר נדפס כאן בפעם הראשונה, מכתב-יד חדש שהגיע לידינו לאחר הדפסת ס' „מאמרי אדה"ז ענינים“.

*

לתועלת הלומדים והמעיינים הוספנו בשולי הגליון מראי מקומות וציונים – נערכו ע"י הרה"ת ר' אלי' שי' מטוסוב והרה"ת ר' גבריאל שי' שפירא.

מערכת „אוצר החסידים“

י"ט כסלו תשע"ד
מאתיים שנה להסתלקות-הילולא של אדמו"ר הזקן
ברוקלין נ.י.

להבין כללות הפרצופים

להבין כללות הפרצופים, א"ק הוא אדם דבריאה עדי עולם העקודים, ונקודים הוא שם ב"ן שלפני עולם האצילות והוא עולם התווה שהי' שבה"כ ונק' אדם דיצירה, ועולם האצילות הוא שם מ"ה עולם התיקון נק' ע"ש אדם דעשי', בז"א דאצי' שהוא בחי' עיבור יניקה מוחין, וג' מיני כלים פנימי' ממוחין ואמצעיים מחג"ת וחיצונית מנה"י בחי' עיבור, וכן עד"ז בכל פרצוף עד רום המעלות מנה"י וכלים חיצוני' דעליון נעשה מקור לתחתון עד שמבחי' עיבור וכלים חיצוני' דאצי' היא התהוות עולם העשי' ומבחי' יניקה וכלים אמצעים דאצי' הוא עולם היצירה, ובדרך כלל אדם דבריאה א"ק בחי' מוחין וכלים פנימים.

ולהבין תחלה ענין ג' מיני כלים מעיבור יניקה מוחין, הנה יובן עפ"י משל כח המשכיל שבאדם, שכל השכלות והמצאות בכל מיני חכמה הם רק זיו והתפשטות מכח המשכילם, ונק' אור ושפע ואינו מהות עצם כח המשכיל, לא שנאמר אפי' שכח המשכיל נתגשם מאין ליש בהשכלה והשגה, כי מאחר שאינו שכל כלל אין לדמותו להתהוות שכל משכל גם מדק שהוא דרך עילה ועלול, אלא כמו עד"מ זיו השמש שמאור העצמי עומד בפ"ע ולא שמשתלשל בבחי' עו"ע להתגשם ולהיות זיו והארה, מאחר שאין הזיו ממהות כלל אלא דוגמתו הוא כעין המראה, כן עד"ז ההשגה והשכלה הוא דוגמת הכח השכל אבל לא שמשתלשל, וזהו ההפרש שבין לשון השתלשלות שהעילה עצמה נשתלשל כו', אבל לשון התפשטות משמעותו שאינו שינוי בעצם אלא זיוו והודו ושייך להקרא בשם אור.

והנה השכלה והמצאה נק' אור ויש בו קטנות בבחי' עיבור וגדלות המוחין שהיא חכמה שבחכמה, כי עיקר תמצית הנקודה של השכלה היא בחי' חכמה וג"ר שבכל אורך ורוחב שבה כשמסביר אותה, והאורך ורוחב בהסברים שונים הם ו"ק שבה שהנקודה נסתר בה ונה"י שבה הוא הקיצור והצמצום מהאריכות ונסתר גם האורך והרוחב ונעשית כמו השכלה אחרת לגמרי כמו שנראה בהשפעת שכל גדול לקטן. אבל כ"ז הוא בחי' אור עדיין שהכל השכלה הוא, אבל כשאור זה מתלבש בלבושים וכלים כל אור לפי ערכו מתלבש בלבוש הראשון⁴ לו דהיינו נקודה העיקרית והתמצית האותיות שבמחשבה יכולה להגבילו אף שהמחשבה נפרדת היא ממהות שכל, אבל להיותה דקה וקרובה אל מהות שכל יותר מהבל הדבור יהי' בה יותר תמצית השכל, כי מה שלא יוכל להסביר עיקר הנקודה בדיבור מפני עומק

ר"ל עולם העקודים נקרא ג"כ אדם דבריאה ובכלל א"ק יחשב.

(4) ב"א: באוה"ת שם: וגם בז"א.

(5) הראשון: באוה"ת שם: הראוי.

(6) אבל . . כי מה: שורה זו ניתוספה ע"פ אוה"ת שם.

(1) להבין כללות הפרצופים: נדפס מכת"י 2117 (רמג, א). ונמצא בשינויים ובתוס' הגהות מהצ"צ באוה"ת על ענינים ע' שטז.

(2) א"ק הוא אדם דבריאה: ראה ד"ה להבין ענין ג' בחי' אדם, בס' מאמרי אדה"ז ענינים ח"א בתחלתו. וש"נ.

(3) עד עולם הנקודים: באוה"ת שם מפרש:

השגה מ"מ במחשבתו ישיגנה, והרי האור רב ועמוק והכלי דקה וקצרה שאותיות המחשבה לא יתפשו מקום ויש כמו אותיות הדיבור ונק' כלים פנימים ומוחי', וכן ערך הדיבור לגבי אותיות הכתב שלא יוכל האדם לגלות המצפון שבהשגה ועיקר הכוונה שבלבבו בכתבו את השגה שבלבו על הנייר באותיות דיו מפני שהשגת הלב היא רוחני מאד באורך ורוחב ההשכלה, ולגסות הכלי המגבילו שהוא אותיות הכתב לא יכול להתגלות בו כ"א בכלי הדיבור שהוא יותר דק ורוחני יוכלו יותר להבין הסבר השכלה, וגם להיותם אינם תופסים מקום ויש גמור כאותיות הדיו הוא קרובה יותר אל אור השכל ונק' כלים אמצעים בין לבוש המחשבה ללבוש הכתב והאיר' בו מבחי' יניקה, נמצא שיתרון מעלת הכלים זה על זה בב' דברים, א' בריבוי האור או מיעוט האור שבאותיות המחשבה יהי' עיקר האור והוא בחי' מוחין, ובאותיות הדיבור יהי' נסתר הנקודה אבל ההסבר יכול לבא לידי גילוי, ובאותיות הכתב יהי' צמצום האור בתכלית עד שהמקבל ההשכלה מתוך הכתב יהי' במוחו כמו שכל אחר מפני הסתר והעלם הסבר השכל שנתצמצם האור באותיות הכתב, והב' באיכות לבושי העלמות הכלים שאף שהמחשבה יעלים ויגביל ההשגה להיות נתפס באותיות, אבל להיות האור רב ודקות שלה מאד נעלה אין בחי' הכלי שלה בהתרחבות כ"כ, כי ידוע שאותיות הם כלים דהיינו שההשגה והמצאה הנקרא אור כשיצטרך להיות מושפע להתמשך מטה למקבלו הוא ע"י כלים ואותיות המחשבה המגלים אותו באופנים שונים, לפעמים בארוכה ולפעמים בקצרה, וכמו אותיות התגלות מדת אהבה נראה בחוש שלפעמים יחשוב בעמקות הדבר, והיינו שתהי' המשכת המדה אהבה ושינוי מהותה בריבוי האותיות וכלים, ולפעמים יחשוב בדרך קצרה והוא מיעוט המשכת המדה, וכן בלבוש המעשה לעשות מה שהוא אוהב הוא ג"כ אותיות וכלי המדה אלא שהוא לבוש וכלי היותר חיצוני, וכן באותיות וכלי המשכת השכל אפי' בלבוש המחשבה עצמו כשמעמיק בההשגה עדיין לא נמשך ונגמר⁷ באותיות המחשבה וכשנמשך השכל יותר הוא מתפשט יותר באותיות מחשבתו, כמבואר במ"א שיש ג' מדריגות, א' מחשבת השכל, ב' שחושב מה שמדבר, ג' שחושב ומצייר אותיות הכתב, כי לבוש כלול משלשתם, אך בדרך כלל לבוש אותיות המחשבה עדיין לא נמשך בהם השכל כ"כ בבחי' הגבלה ויש, ונמצא שכלי המחשבה מצומצם והאור רב, ולבוש וכלי הדיבור הם המשפילים יותר את השכל לכן הם בהתרחבות יותר ממה שחושב ברגע א' ידבר שעה ומגבילים יותר אור השכל ומעלים אותה, ואותיות הכתב בהם השפלת והמשכת השכל בתכלית (כמו⁸) ערך ודמיון ציור הדבר שאוהב לגבי עמקות דקות המחשבה בדבר אהבה שבדמיון נתגשמה האהבה מאד עד שמדמהו ובעמקות המחשבה עדיין לא נמשכה ונתגשמה האהבה כלל מכמו שהיא רוחניות רק שנתלבשה כו').

וע"פ משל זה יובן התהוות נברא מבורא והיינו מבחי' אצילות לבריאה כמו מיכאל שאומר שירה מי כמוך גו', ויש לו השגה באלקות הוא מבחי' כלים

(9) (כמו . . . רק שנתלבשה כו'): באוה"ת
ענינים ליתא כל זה.

(7) והאיר: באוה"ת שם: והאור.
(8) ונגמר: באוה"ת שם: ונגשם.

חיצוניות דאצי' בחי' אותיות הכתב לבד, כמו אדם הלומד ומקבל עצם השכלתו והשגתו מאותיות הכתב כן התהוות השגת מיכאל מחכמה דאצי' המלוּבש בלבוש החיצון בחי' אותיות הכתב, וכל י"ס דאצי' הם עולם התיקון הנבנה באורות וכלים והאורות הם עי"מ חב"ד חג"ת נה"י, וכמו משל הנ"ל שאור וזיו המאיר אינו עצם המאור כלל ולא נשתלשל ממנו כמו עילה ועלול, כן כל אורות הנאצלים לגבי המאצילים שהוא עולם הא"ק כמו זיו והוד לבד כמשל אור השכלה והמצאה לגבי כח המשכיל עצמו שאינו שכל כלל לכן נקרא אור דאצי' והאורות הם שנתפשטו בבחי' קטנות וגדלות, כמשל שיש קטנות וגדלות באור גילוי השכלה נקודה העיקרית שהוא ג"ר שבה וההסבר הוא ו"ק וצמצום השפעה בחי' נה"י ועיבור.

אך ענין התיקון הוא שראה המאציל האורות שיוגבלו בג' מיני כלים ולבושים עד"מ מאותיות המחשבה ודיבור וכתב, דהיינו שאור חכמה דאצי' לא יושפע כ"א עי' כלי המעלים אותו ומגבילו ואם לא הי' צריך להיות מושפע להוות בע"ג דחכמה הנבראים לא הי' צריך תיקון כלי אותיות מחשבה אך להיות כי השגת מיכאל המוגבלת אי אפשר להיות מתקיים כ"א כאשר הי' קבלתו מבחי' כלי חכמה דאצי', כמו עד"מ שכל מצומצם של התלמיד לא יוכל לקבל השכל כמו שהוא במחשבת רבו שא"א לגלותה בדיבור אבל מהדיבור יוכל לקבל מפני שנתצמצם שם עיקר עומק הנקודה וכ"ש שלא יוכל לקבל השגת הרב העצמיות קודם שבאת לידי גילוי אותיות מחשבתו שהי' התלמיד מתבלבל והי' נופל גם מהשגתו הראשונה להשגה עקומה ונסוגה מעיקר ההשכלה, כן עולם הנקודים שהי' מיעוט הכלים ולגודל דקות הכלים וריבוי האור לא יכלו המקבלים לקבל ונפלו הכלים להתמשך מאוד למטה מפני שנסתלקו האורות כמשל המעמיק שכלו ומופשט ביותר מאותיות מחשבתו שהאור הוא רב והכלי מועט אז יתבלבל בהשגתו וישיג השגה שאינה וכמעט הפכית מפני הסתלקות השכל במיעוט אותיות המחשבה, אבל כשנמשך העמקתו בריבוי אותיות יתקיים יותר אעפ"י שהאור מועט וזהו תיקון הנאצלים שיהי' ג' צמצומים לכל אור מחשבה דיבור ומעשה עד שהתחתון יקבל מעליון רק מן בחי' עיבור שבו וכלים חיצונים אותיות הכתב שלו אז יתקיים, כמו כן התהוות מדה דאצי' ממוחין דאצי' אינו אלא עי" ג' מיני כלים של מוחין דז"א דהיינו מכלי חיצוני' בחי' אותיות כתב השכל נעשה מדת אור אהבה, אך באהבה יש ג' מיני מדריגות חב"ד כו' חב"ד דאהבה מכלי פנימיות דאור דחכמה דאצי' וחג"ת כו' וכן מאותיות וכלי המדה דאצי' מבחי' עיבור וכלים חיצונים נתהווה השגת מיכאל ומדותיו המוגבלים אך השגתו מכלי פנימי' דמדת חסד ומידותיו מכלי אמצעיים כו', וכן עד"ז בכל השתלשלות הפרצופים הוא רק עי" ג' כלים אלו, ועולם הבריאה היא אותיות מחשבות מדותיו ית' דאצילות ועולם היצירה אותיות הדיבור ועולם העשיה אותיות הכתב וכן חילוקי האורות דאצי' בהם ע"ד הנ"ל בכלים עי"מ.

והנה בדרך כלל כל עולם הנאצלים נק' אדם דעשי', כי ענין האורות היא השפע כמשל זיו ההשכלה מכח [המשכיל] שלהיות שאין עיקר האור והשפע אלא

כשהוא מושפע בכלים ואתיות מודומ"ע, לכן גם האורות נק' ע"ש הכלים שהם בחי' עשי' והאורות נקראים בשם אדם דעשי' כי אין בחי' אצי' אלא לצורך בריאה, כי למה נק' אור חכמה דאצי' ע"ש שמצמצם כלים מכלים שונים צריך להיות מציאות חכמת הנברא כמו שא"א להיות מציאות אור ההשגה כ"א באותיות מחשבה דיבור וכתב להשפיע למקבל, אבל בלי שיחשוב לא הי' כח המשכיל ממשיך אור ושפע ההשכלה שהוא זיו והודו, ולהיות כל עולם האצי' רק מקורים לנבראים נק' בשם אדם דעשי', כמו משל המקבל השכלה מאותיות כן מקבלים כל מוגבלים מבלתי בע"ג דאורות אצי' ע"י כליהם דאיהו וגרמוהי חד בהון אלא שהאותיות הם צימצומי ההמשכות [ובאמת אין המשל דומה לנמשל שבאותיות הכתב עם משפיע השכל יש להם ערך שזה וזה מהות שכל, וכן הוא מעלת הנבראים זה על זה כשכל לגבי דומם האבן ששניהם נבראים ובע"ג אבל אין ערך לנברא עם הבורא כלל כמ"ש אין ערוך לך]. ועולם הנקודים ששם מיעוט הכלים בהתרחבות הוא שם ב"ן שלפני האצי' ונק' בהמ"ה ע"ש אה"ר שלמעלה מן השכל והוא כמשל אותיות כלי הדיבור שהסבר השכל בו יותר ואין ההעלם בו כ"כ, ולכן נפלו הכלים בעולם האצילות ונעשה מזה טוב שבנוגה הם בהמות גשמיות הטהורות, ולכן נק' אדם דיצירה אבל עכ"ז אור הוא ונגבל בכלים, אבל עולם העקודים נק' אדם דבריאה והוא עקוד בכלי א' שהוא לבוש המחשבה ע"ש שיהיו כלים בנקודים.

והנה נז' בע"ח¹⁰ שבא"ק אין כלים כלל ומ"מ יש בו כלים לשכך האוזן, וביאור דבר זה, דהנה מבשרי אחזה כשאדם רוצה איזה דבר כמו שיכתוב כך וכך הנה רצון בעצמו ומהותו אינו בכלל אור והתפשטות דבר מה, אלא לאחר שנתפס במחשבת שכלו שיכתוב כך וכך, אבל גם קודם שיחשבנו באותיות המחשבה הרי אנו יודעים גילוי רצונו וחפצו לכתוב, ואף שיעמדו נגדו בכמה טענות לא ישגיח, א"כ כח זה החזק מאוד אינו אותיות מחשבתו שחושב לכתוב אלא הוא כח הרצון אלא שמתפשט באותיות מחשבה, וכמ"כ מתפשט הוא בשכל והתחכמות אבל אין השכל והמחשבה הארתו וזיוו [כמו הארת השכל מכח המשכיל] שהרי נראה לעין שהתחכמות לגמור את רצונו הוא מהות אחר לגמרי שלא מעין ודוגמת הרצון כלל, כמו שיתחכם להמציא איך שיוכל לכתוב המצאה זו אינו הרצון כלל, שהרצון אינו אלא הכתיבה עצמה, אבל מ"מ יש בו קצת הארה מן הרצון בדרך מסך במה שהמציא לעשות רצון ונעשית המצאה כמו כלי הרצון, והנה הכתיבה עצמה היא בחי' עשי' גשמיות ובודאי כשהיתה ברצונה קודם שנתפשטה באותיות השכל ממחשבה אינה כתיבה ועשי' גשמיות אלא רצון וכח רוחני מאד, וגם מה שיש בכתיבת שכל כמו לצייר האותיות הי' גם ברצון כמו שהעשי' וציור האותיות הי' ברצון, כן ההשכלה איך לצייר הי' ברצון וכן עצמות ההשכלה הנכתב או

¹⁰ אוה"ת בלק ע' ע' תתקעא. המשך תער"ב ח"ב ע' תתעו.

10) בע"ח שבא"ק אין כלים כלל ומ"מ יש בו כלים לשכך האוזן: שער דרושי אבי"ע (שמ"ב) פ"ב. וראה גם תר"ח שמות ח"א כד, ב. כט, א.

להבין כללות הפרצופים

ט

ההמצאה איך לכתוב הי' ג"כ ברצון, וממש לפי אופן סידורם זה אחר זה לאחר שכתבתי נתפשט הרצון באותיות שכל ומחשבה, שההשכלה שבכתיבה או ההמצאה איך לכתוב כו' קדמו להשכלה איך לצייר האותיות, ואח"כ המעשה עצמה של הכתיבה, כמ"כ ממש הי' סידורם בכח הרצון קודם שנתגלה להיות כח רוחני חזק שתחלה הי' ברצונו הנעלם השכלה של הכתב ואח"כ המהות איכות אופן ציור מעשה הכתב ואח"כ מעשה הכתב עצמו, אלא שמבחינה תחתונה שברצון הנעלם מתגלה תחלה בשכל והיינו מעשה הכתיבה לבדה, ואח"כ מתגלה רצון איכות הציור, אבל כשצריך לקיים הרצון במעשה ממש יחשוב תחלה איך לכתוב ואח"כ איכות הציור.

נמצא שיש ג' מדריגות, הא' הרצון קודם שיתגלה באותיות מחשבה בסדורים זה אחר זה הכל בהעלם, כמו שאח"כ בגילוי, הנה אף שבוודאי יש המשכות נפרדות מן עצם כח הרצון לרצות כמה דברים, דהיינו הרצון בהשכלת הכתב והרצון באיכות ציורו, מ"מ אינם נפרדים להיות כי אין זו עדיין המשכה מן הרצון רק בהעלם ולא בגילוי בשכל ומחשבה (דהיינו כשאנו יודעים רצונו כשאנו חושבו כלל), וזה שאין שם כלים ואותיות המשכה כלל עד שיהי' נפרדים רק כשבא לידי גילוי הרצון שאנו¹² יודעים חפצו ורצונו אף קודם שיתגלה ממש באותיות מחשבה אז הוא כלי א' דהיינו בחי' התחתונה שבהם שהוא מעשה הכתב שלא יהיו בגילוי רצונו רק בחי' העשי' והוא קודם כנ"ל, וכל הרצונות בהשכלות הכתיבה כו' המה בהעלם תוך גילוי רצון זה וזהו מדריגה ב', והג' כשבא הרצון להתפשט בגילוי השכל אז כל הכלים והמשכות רצון הנעלם מתגלים באופני סידורם ההשכלות שבכתב.

ועתה יובן ע"פ משל זה ג' מדריגות הפרצופים, א' כשעלה ברצונו הפשוט הוא עולם הא"ק אין שם כלים כלל, רק לשכך האוון כו', פי' עלה ברצונו הנעלם אצילות הנאצלים בי' ספירות ולא יותר מכן ולא פחות, הנה בעולם האצ"י יש חב"ד חג"ת כו' וכל פרטי אופני הנאצלים באורות וכלים הנק' אדם דעשי' הי' הכל בהעלם רצונו הפשוט, כמו שמוחין דאדם דעשי' קדמו כן קדמו שם ממש, אבל אין שם כלים ממש כמו שיש בנאצלים אותיות והמשכות נפרדות מדת חסד לבדו כמשל מעשה הכתב כשהי' ברצונו הנעלם, אבל מ"מ יש בחי' כלים ע"ד דוגמא פי' ע"ש שיהי' עתידים להתגלות בי' כלים בעולם הנקודים, ומדריגה השנית הוא לאחר התגלות הרצון בעולם העקודים הם עקודים בכלי א', פי' תחלת גילוי הרצון הפשוט הוא עולם העקודים ועדיין הוא מכלל עולם הא"ק שהרי אין בו בחי' גילוי אלא רק בחי' עשי' ונקודים הוא הגילוי גמור באותיות וכלים מכלים שונים שהוא חכמה ומדות והוא מדריגה השלישית, אך שהכלים מצומצמים והאור רב הי' בשבירה בכלים עד שנעשה התיקון בשם מה והוא עולם האצ"י הנק' ברודים ואדם דעשי' וד"ל.

12) שאנו: באוה"ת שם: שאין.

11) שכתב: באוה"ת שם: שכבר.

ועתה יובן פתיחת המד"ר ואהי¹³ אצלו אמון כו' אמון פדגוג אמון מופלא כו' אני הייתי כלי אומנתו כו', כי נובלות¹⁴ חכמה של מעלה תורה וחכמה שלמעלה הוא חכמה דא"ק ונק' תורה קדומה, פי' כמו עד"מ הרצון של האדם המתגלה לאיזה דבר הי' בודאי חכמה וטעם תחלה בהעלם הרצון למה ירצה כך, וכמו משל השכל של העשי' שקדם ג"כ ברצון הנעלם כמ"כ ממש השכל דעשי' הוא חסד דאצי' הנק' תורה היא היתה כלי אומנתו בהעלם רצונו הפשוט הנק' אצלו סתימו דכל סתימין שהוא חכמה דא"ק וממש כל סדר האצי' בשם מ"ה בחכמה¹⁵ אתברירו המדות והתיקון שלהם בכלים מכלים שונים הי' הכל בחכמה שברצון הפשוט אך בסדר מדריגות זה למעלה מזה אך שם הוא החכמה לרצון המתגלה למה יהי' רצונו כך ולא כך, ובתורה דאצי' הוא לאחר גילוי הרצון. וזה לשון כלי אומנתו כמו שבכלי אומנתו יבנה הבנין לחלוק לחלקים ולא יוכר החילוק והפירוד אלא הבנין, וחכמה דא"ק הוא כלי אומנות לבנות בהם הבנין ונק' מ"מ כלים ע"ש שנעשה מחמתם פירוד חלקי הבנין. ולשון אמון פדגוג הו"ע י"ס הנאצלים מכתר עד מל' וכל בנין האצי' הכל הייתי אצלו אמון וא"כ נמצא מובן שאפי' שלשול קטן שבים מתחת לארץ הי' בהעלם רצונו הפשוט, וגם עתה כיו"ט הוא אמר ויהי מה שעולה ברצונו הוא עיקר המקור לכל חיי האצילות כי מחדש בכל יום וגו', אך הוא שם ג"כ מבחי' תחתונה. וזהו שעקב¹⁶ א"ק מתפשט עד רגלי עולם העשי', פי' דוקא עקב א"ק כמו משל מעשה הכתיבה עצמה שהיתה בהעלם הרצון באחרונה ועולם היצירה שרשו בא"ק במדריגה גבוה שבו יותר, וזהו אפי' מה שתחת לארץ אפי' שרש שרשם שהרי א"ק הוא הארת הקו ועקבו מתחת לארץ הלזו ובכללו נק' עוד, ואין עוד לגבי עצמותו ית'.

והנה התורה עיקרה בכריאה בראשית ברא והיינו להבדיל¹⁸ בין הקודש ובין החול ובין טמא לטהור עפ"י החכמה שבמל' דאצי' תורה שבע"פ קרינו לה, וכמו"כ חב"ד דז"א דאצי' שאין שם טמא הוא להבדיל בין חסדים לגבורות או להמתיק לגבורות בחסדים ע"פ חב"ד בחכמה אתברירו ושם ב"ן הוא המתברר משם מ"ה להיות כי נפל והושפל למטה משם מ"ה עד שנתהוו גבורות קשות וחושך הנוגה כמו בהמות וצריך לבררם או להמתיקם להפך חשוכא לנהורא והוא מצות הקרבנות ויש מצות בהמשכות כו' וכן בל"ת יש גבורות וחסדים העלאה והמשכה, וענין המשכה בל"ת הוא כמו ישבי' ולא עבר עבירה כאילו עשה מצוה,

העשר: ראה ע"ח דרוש עגולים ויושר (ש"א) ענף ד. ובהנסמן בס' מאמרי אדהאמ"צ ויקרא ח"א ע' טו.

18) להבדיל בין הקודש ובין החול ובין טמא לטהור: ע"פ שמיני י. י.

19) ישב ולא עבר עבירה כאילו עשה מצוה: ע"פ קידושין לו, ע"ב. וראה תניא פכ"ז (לג, ב).

13) ואהי' אצלו אמון: משלי ח, ל.
14) נובלות חכמה של מעלה תורה: ב"ר פי"ה, ה.

15) בחכמה אתברירו: ראה זח"ב רנד, סעי"ב. ונסמן על זה באריכות במ"מ בס' מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"א ע' רצה.

16) כי הוא אמר ויהי: תהלים לג, ט.
17) שעקב א"ק מתפשט עד רגלי עולם (ב).

להבין כללות הפרצופים

יא

פי' שעשה המשכה אלקי' במה שמנע א"ע מלעשות והוא המשכה בבחי' אין שהוא יותר גבוה מהמשכה מ"ע בעשיית דבר מה, וזהו לא²⁰ זרועה, ואדה"ר קודם החטא הי' מהפך חשוכא לנהורא ג"כ אך לא הי' מעורב טו"ר אלא שהי' לו נפש הבהמיות כמו חמורו²¹ של רפב"י שהי' אוכל דבר מעושר דוקא. והי' עוסק בפו"ר כמו הנחת תפילין אף שהי' בזה ההולדה אבל בלא שום תאוה והי' מטוב דנוגה ובחכמה דניצוץ אלקי' שבו שעבד ה' בהשגה שנלקחה שרשה משם מ"ה מחכמה דאצי' (ע"י כלי פנימיות או חיצוניות) היפך הטוב דנוגה לכוין בה לה' כמו שיוכל להניח תפילין בלא כוונה והשגה ובחכמה שבו יכול להניח בכוונה, נמצא ששם מ"ה דניצוץ היפך או בירור נפש הבהמיות שלו שמשם ב"ן שלפני האצי' (וכמ"כ בבירורי והמתקת גבורות דנוגה בעולם האצי' ע"י שם מ"ה), וכ"ז אינו אלא עפ"י תורה דוקא אורייתא²² מחכמה נפקת והיא חכמת אדם דעשי', אבל לחכמה זו הגלויה דהיינו לברר ב"ן איך שהוא ברצונו הפשוט היא חכמה דא"ק למה יהי' זה דהיינו שיהי' הולדת המדות אסור ומותר באופן זה ולמה צלם אדם תחתון במציאות שכל דוקא ושילייד אהבה ולא מהות אחר וכדומה שהכל ע"פ י"ס דאצילות שאצלינו הוא המקור ולגבי חכמה דא"ק נקרא אדם דעשיה כי למה יהיו נאצלים וה"ז כמשל מעשה הכתב בהעלם הרצון וזה ענין קורא²³ הדורות מראש כמבואר במ"א.

---

20 לא זרועה: ירמ' ב, ב.

21 חמורו של רפב"י: חולין ז, א. וראה לקו"ת נשא כו, א. ובהמ"מ בס' מאמרי אדהאמ"צ הנחות תקע"ז ע' קסח.

22 אורייתא מחכמה נפקת: זח"ב פה, א.

ועוד.

23 קורא הדורות מראש: ישעי' מא, ד. ראה ס' מאמרי אדה"ז תקס"ה ח"א ע' שכה. ובהמ"מ בס' מאמרי אדהאמ"צ דברים ח"ג ס"ע תתיא.

לעילוי נשמת

מרת **דבורה** ע"ה ז"ל **קרינסקי**

בת הרה"ת ר' **זאב** שו"ב **קזיניץ** ע"ה ז"ל

נפטרה ליל ש"ק פ' ויצא, יו"ד כסלו, ה'תשע"ג

ת. נ. צ. ב. ה.

נדפס על ידי משפחתה שליטי"א